

SETKÁNÍ PO 58 LETECH

Jáhen Josef Janšta
http://josefjansta.opava.org

Ilustrace: Jiří Vančura

Stalo se to v září v roce 1955 v Indianě (USA): Čtrnáctiletý David Hickman si vyšel s dědou Clayem Smithem na veverky. Chlapec přitom zaslechl podivný nářek. Vydal se za ním. Ušel asi padesát metrů, když ve vysoké trávě a roští spatřil sotva narozené dítě. Tmavovlasá holčička byla zabalená do vlhké bílé osušky, měla promodralé rty, ale žila.

Hoch s dědou běželi do blízkého statku (mobily tehdy samozřejmě nebyly), odkud přivolali pomoc. Holčičku se podařilo lékařům zachránit a po několika měsících byla dána rodičům, kteří ji přijali do své rodiny za svou a dali jí jméno Ellen.

Jakmile Ellen vyrostla, začala pátrat po svém původu. Když jí bylo 27 let, tak se dozvěděla, že ji našel pohozenou v trávě

nějaký kluk. Tak ráda by svého zachránce poznala a poděkovala mu, ale stopy končily v archivu, kam nemá nikdo přístup. Také David se usilovně snažil dopátrat, jak zachráněná holčička dopadla. Usilí obou však bylo marné.

V roce 2013 bylo Davidu Hickmanovi třiašedesát let. Už se vzdával dalšího pátrání a říkal: „Zřejmě mi není souzeno ji najít.“ Ale na stopu ho nečekaně přivedl někdejší zástupce šerifa John Catey. A tak před Vánoce zazvonil Ellen v práci telefon. „Tady je David Hickman,“ ozvalo se na druhé straně. A když mu Ellen odpověděla, tak nebyl schopen slova. Osmapadesát let snil o této chvíli a teď jenom naslouchal, jak mu nadšená Ellen vyprávěla, že je šťastně vdaná a má dvě dospělé děti a čtyři vnoučata.

V loňském roce se oba sešli na místě, kde David nemluvně kdysi našel. Ellen se zahleděla na Davida a nevěřícně vzdychla: „Nebýt tebe, umřela bych tu.“

„Přivedla mě sem Boží milost,“ odpověděl David. „Celý život jsem si dělal starosti, co se s tím miminkem stalo. Je to jako pohádka s příšerným začátkem a přešťastným koncem.“

Zvláště teď, o svátcích zemřelých, si připomínáme naše zemřelé. Věříme a těšíme se, že se s nimi jednou setkáme. Modleme se za ně i za sebe, aby naše setkání s nimi (mnohdy po mnoha letech) bylo přešťastné – u Pána Boha v nebi.

Laici jsou povoláni k tomu, aby působili ve světě jako kvas. Mají příležitost dostat se tam, kam například kněz jen tak nepřijde, a svědčit. To se dá provést různými způsoby. Samo svědectví křesťanského života a dobré skutky, konané v nadpřirozeném duchu, mají sílu přitahovat lidi k víře a k Bohu. A krom toho pro nás všechny platí slova sv. Pavla: „Běda mně, kdybych nekázal evangelium!“ (1 Kor 9, 16)

A to je, pánové, povolání každého z vás. Jsme povoláni k aktivitě – anebo taky k akci. Buďme tedy nejen aktivní, ale i akční! Sám Pán opětovně zve vás všechny, abyste se s ním každým dnem důvěrněji spojili, mysleli na jeho zájmy jako na své vlastní a přidružili se k němu v jeho spasitelném poslání. Znovu vás posílá do všech měst a vesnic, do kterých chce sám jít, abyste se osvědčili jako jeho spolupracovníci v různých formách a způsobech jediného apoštolátu církve, který se musí trvale přizpůsobovat novým časovým potřebám, abyste byli stále horlivější v díle Páně s vědomím, že vaše práce není v Pánu marná.

Nuže, do akce!

Foto: Joerg Sabel - Dollarphotoclub.com

Lajk? Like!

otec Zdeněk Dršťka

Dnes bychom si, vážení a milí, měli představit poslední z dokumentů II. vatikánského koncilu, poslední z koncilních dekretů. V latině nese pojmenování Apostolicam actuositatem, což bychom mohli přeložit jako „apoštolská činnost“, „apoštolská aktivita“, anebo taky „apoštolská akce“.

Co myslíte, kdo v církvi je povolán k tomu, aby byl apoštolem, aby se věnoval tomu, čemu se říká „apoštolát“? Možná mi odpovíte, že jsou to biskupové – řekli jsme si o nich, že jsou nástupci apoštolů, že své biskupské svěcení přijali v apoštolské posloupnosti. Možná byste také zmínili kněze, kteří jsou jakousi „prodlouženou rukou“ svých biskupů, a jáhny, jejich pomocníky. A možná byste si vzpomněli i na řeholníky a řeholnice a vůbec všechny ty, kdo žijí zasvěceným životem.

Ale co všichni ostatní? Mají sedět na božečku a doufat, že to nějak dopadne? Sedávěj, panenka, v koutě – budeš-li hodná, zůstaneš tam, říkálo se u nás svého času. A pro apoštolát to platí obzvláště.

Dekret Apostolicam actuositatem je věnován právě apoštolské činnosti laiků. Kdo

jsou to vlastně ti laici? Někdy máme sklon o nich mluvit jako o „křesťanech bez svěcení“, tedy o těch, jimž se nedostalo nadpřirozené výbavy, kteří jsou, chudáčkově, bez povolání. „Oni jsou laici, protože jim nic jiného nezbylo.“ Ale je to pravda?

Není! O laicích je třeba mluvit úplně jinak, totiž pozitivně; a buďme vděční Koncilu, že tento důležitý krok konečně udělal. Podívejme se do našeho dekretu: zjistíme, že laici mají účast na Kristově kněžském, prorockém a královském úřadě; křtem byli včleněni do tajemného Těla Kristova a biřmováním utvrzeni silou Ducha Svatého. Koncil dokonce říká, že jsou posvěceni na královské kněžstvo a na svatý lid.

Posláním laiků je působit ve světě, žít uprostřed světa a světských záležitostí. Laikům je svěřena starost o svět, přírodu i společnost, o všechno, co ve světě působí, žije a funguje – anebo naopak nefunguje. To všechno totiž – hodnoty života a rodiny, kultura, hospodářství, různá umění a zaměstnání, instituce politického občanství, mezinárodní vztahy apod. i jejich rozvoj a pokrok, jsou nejen prostředky k dosažení posledního cíle člověka, ale mají i vlastní hodnotu vloženou do nich Bohem.

BOŽÍ BLÁZEN

otec Štěpán Smolen

Nový zákon je nebezpečná knížka a není radno ji brát do rukou. Dejte na mé varování! Pokud na něj nedáte a knížku stejně otevřete, může se vám stát, že se Duch Svatý dotkne vašeho srdce. A co huň, může se vám také stát, že to všechno vezmete vážně. Potom za mnou prosím s plačky nechoďte a už vůbec za mnou neposílejte své rozhořčené rodiče.

Nestává se to často, ale v dějinách církve už se tu a tam přihodilo, že někdo nechtěl žít své křesťanství jen napůl. Takový nebožák si třeba v Písmu přečetl „Rozdej všechno, co máš“ a namísto přemýšlení o tom, jak ten výrok vyložit tak, aby při jeho uskutečňování nepřišel o peníze, prostě všechno, co měl, rozdal. Tímhle způsobem se dostala na svět zvláštní odrůda svatých lidí zvaná „Boží blázni“. Ti se neptali, jak svůj křesťanský život skloubit se životem slušného občana, ale zvesela odcházeli na poušť a tam hladověli, anebo v zimě bosí lezli do lesů a tam s písní na rtech mrzli. A nakonec se třeba i vraceli do měst, aby lidem zvěstovali radostnou zvěst o Bohu, který se o člověka stará tím víc, čím víc se mu odevzdáme.

Jedním takovým „bláznem“ byl i sv. Benedikt Labre (1748-1783). Jako nejstarší syn bohatého obchodníka mohl převzít rodinnou firmu, jenže už jako kluk cítil veliký tah k Bohu a klepal na fortny těch nejpřísnějších klášterů. Všude mu však říkali, že je věkem příliš mladý a zdravím příliš chabý. A když už se Benediktovi téměř zdálo, že z jeho velkých tužeb nebude nic, prikradla se mu před oči Kristova slova, která převrátila všechno. Ta o ptáčích na nebi, co nesají a nesklízejí, ale Pán se o ně stará. Ta o polních lilích, které nepředou a nepracují, a přece si krásně kvetou. Všechna ta slova ze šesté kapitoly Matoušova evangelia, kde se ve zkratce říká asi toto: Hledej Boží království a víc se o nic nestarej. No a chudák Benedikt to vzal vážně. Blázen, šílenec, udělal, co četl, všechno nechal a šel. Šel od jednoho poutního místa ke druhému – od Santiaga po Neapol – a cestou jedl, co mu dali. A když mu dali jenom

Ilustrace: Helena Filicová

nadávkou a kopanec, ani tehdy se nerozhněval. Ti, co ho potkali, shodně dosvědčili, že tenhle vandrák málo mluví a mnoho se modlí a tiše přijímá každou ránu, kterou mu uštědří svět. Nic si nenechával. Podělil se prý i o to nejnuznější sousto s prvním chudákem na ulici. „Ubožáček, není mu pomoci,“ vzdychaly zbožné dámy. „Blázen, není mu pomoci,“ kleli méně zbožní pánové. Ale Benedikt se nijak nezabýval tím, co se o něm říká. Poletoval si světem nesen

modlitbou jako nebeský pták, kvetl si jak polní lilie, na včerejší starosti zapomínal a zítřejšími se netrápil. Stačilo mu, že právě přítomnou chvíli dává Pánu. V posledních letech života jste ho mohli potkat na ulicích Říma. Zarostlý žebrák s vystouplými lícními kostmi, po kterém kluci hází kamení. Nocoval obvykle v Koloseu, v místech skropených krví prvních mučedníků. Přes den pak hodiny proklel před Nejsvětější Svátostí v kostelích Věčného města. V jednom z nich – v chrámu Santa Maria ai Monti – se také 17. dubna roku 1783 podvyživený sesul na zem. Odnесли ho do řeznického krámků za rohem, kde brzy nato zemřel. Svatořečen byl roku 1881.

Pozor tedy, raději nečtěte evangelia! Nemodlete se! Nevíte, co to s vámi udělá. Můžou z vás být poutníci nebo poustevníci, kajníci nebo mučedníci. Můžete skončit jako Boží blázni a s úsměvem dělat a snášet věci, ze kterých mají druzí kolem strach. Raději nechte Nový zákon bezpečně ležet na zaprášené polici. Jakmile ho zvednete, hrozí i vám smrtelná náказа svatosti.

Pozn. autora: „Redakce ostře nesouhlasí s názorem autora článku, že by modlitba a četba Písma mohla vést ke svatosti. Ve skutečnosti je ve většině případů úplně neškodná.“

Pozn. redakce: Článek je psán s humorem a nadsázkou a rozhodně nemá za cíl nabádat čtenáře, aby Písmo svaté nečetli. Naopak má vést čtenáře k tomu, aby slovo Boží nejen četli, ale i rozumem chápali, ústy hlásali a celým srdcem žili.